

Zusters en broeders,

In de zomer van 1221 lag Dominicus op bed in een klooster in Bologna, vlak buiten de stad. Hij was erg verzwakt, en zijn broeders hoopten dat de frisse berglucht en de bossen om het klooster hem goed zouden doen. Dominicus echter had door dat hij stervende was en zei dat met zoveel woorden tegen zijn broeders en tegen de abt van het klooster waar hij te gast was. De abt antwoorde dat het geen enkel probleem was als Dominicus zou komen te sterven in zijn klooster. Een heilig en voornaam man als hij, die gestraald als het licht van de wereld in de duisternis van die dagen, zou een mooi praalgraf krijgen in de kloosterkapel krijgen, zodat de pelgrims hem daar zouden kunnen komen bezoeken. In gedachte hoorde de abt de kassa al rinkelen.

Maar dat zag Dominicus niet zitten. Snel riep hij zijn broeders bij elkaar. En bij het vallen van de avond droegen de broeders hem onder luid gezang de heuvel af, de stad in, naar het eigen klooster van de broeders. Een paar dagen later overleed hij daar, te midden van zijn broeders, en werd in een onopvallend graf in de kerk begraven. Later werd hij alsnog in een praalgraf gelegd, maar dat is een ander verhaal.

Vandaag hoorden we in de tweede lezing hoe Sint Paulus spreekt over wat het betekent om een goede verkondiger van het evangelie, een goede prediker te zijn. Een zinnetje springt er voor mij uit “blijf nuchter bij dit alles, aanvaard uw lijden, doe het werk van een evangelist, wijd u geheel aan uw dienst.” Het lijkt wel een soort samenvatting van het hele leven van Dominicus.

Maar broeders en zusters, het is meer dan een samenvatting. Het is een levensopdracht, niet alleen voor de leden van de Dominicaanse familie, maar voor iedere christen, voor iedere katholiek. Deze levensopdracht zou je kunnen samenvatten in drie korte zinnen

Ten eerste, wees nuchter. Te midden van alles wat er in de wereld om ons heen gebeurt zijn wij geroepen om nuchter te blijven. Als nieuwe gemeenschap in Rotterdam herinneren wij elkaar er vaak aan dat alle aandacht die er voor ons is, alle vragen die er op ons afkomen, altijd meer zullen zijn dan wat wij aankunnen. En dus is het zaak om als predikers het hoofd koel te houden, en te kijken wat mogelijk is, proberen wat kan, en dankbaar te zijn voor wat lukt.

Ten tweede, wees reëel. Er zijn soms ook dingen die niet lukken, of ontwikkelingen, zoals de verkoop van ons klooster, het overlijden van onze oudere broeders, de fusie van onze provincie met België, die we niet in de hand hebben. Daar liggen we soms wakker van, daar praten we over, daar treuren we over. Sint Paulus houdt ons voor, dat lijden hoort erbij. Dat wist Dominicus als geen ander, en onze medebroeder de heilige martelaar Johannes van Keulen die op deze plaats de dood vond, is hem daarin nagevolgd. Lijden hoort bij het leven, het hoort bij het getuigen van je geloof, en dus ook bij het leven als prediker.

Ten derde, verleg je grenzen. Het leven is natuurlijk niet allemaal kommer en kwel. Iedere Christen is geroepen om het evangelie te verkondigen met zijn of haar leven. Wat is er mooier dan dat? En wat een geluk, wat een genade, is het dat wij als predikers ons hele leven zo mogen inrichten omdat met volle overgave te kunnen doen in de stad Rotterdam, in Nederland, maar eigenlijk staat de hele wereld open. Wie het evangelie verkondigt is geroepen om te gaan tot aan de grenzen der aarde. Wij broeders en zusters doen dat soms letterlijk. Maar op een andere manier kan ieder van ons bedenken welke grenzen er in zijn of haar leven zijn, grenzen waarachter we ons verschuilen, grenzen waar we geneigd zijn het licht van ons geloof onder de korenmaat zetten. Soms zijn grenzen hard nodig, maar soms is het juist beter om een grens te doorbreken. Dat vraagt moed en doorzettingsvermogen. Maar alleen zo kan her verhaal van God met mensen verder.

Broeders en zusters, ik denk dat de Heilige Dominicus met zijn leven een krachtig getuigenis heeft afgegeven over wat het betekent om te leven in navolging van Jezus. Hij was nuchter, hij was reëel, en hij durfde de grenzen tussen mensen in zijn tijd te verleggen zodat iedereen dichter bij God zou kunnen komen.

Onze tijd hongert naar nuchterheid, naar realiteitszin, naar goed nieuws. Wijzelf ook. Het punt is, wij zitten op onszelf te wachten. De veranderingen waar we naar verlangen zullen alleen maar beginnen, als we zelf in beweging komen.

Dat brengt mij bij een vraag. Wat zouden wij in de geest van Sint Dominicus vandaag kunnen doen? Welke grenzen in ons eigen leven zouden wij kunnen oversteken om het evangelie in onze wereld te verkondigen tot aan het uiteinde der aarde?

Amen.